

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilaverd

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any II

Núm. 10

Vilaverd 30 Gener 1932

Número solt 0'15 ptes.

Any 4'00 "

El que hauria escrit L'AIGUAT DE SANT LLUÇ si sortint diputat el nostre agrari Albert Tala... en lloc del senyor Simó o del Sr. Ruíz i Montblanc l'hagués rebut amb moixiganga.

COMENTARIS

Tothom recorda amb repugnància aquells temps de la Dictadura quan Primo de Rivera o qualsevol dels seus vocals, decidia fer-se donar un homenatge de simpatia. Tot seguit es movilitzaven el Somaten (el més vergonyós del cas) la Unió Patriòtica, els funcionaris de l'Estat; abans de l'apat els dictadoretz pujaven dalt d'un enterimat i donaven ordres als seus homenatjadors que anessin desfilant. Aquelles manifestacions eren la cosa més ridícula i demostraven que'ns mereixiem una dictadura.

L'arribada del diputat don Albert Tala... amb motiu del seu èxit primer en el Congrés, que no regatejem, ha movilitzat totes les forces dretanes de la Conca, l'auto del *Diluvio* féia dies que recollia pels poblets adictes. Els amics entranyables Pau i Pere poden estar satisfets de l'èxit d'organització. Tot ha donat un rendiment *grati et amore* per un cantó però car per un altre. Als de Vilaverd els hi pagaren l'apat que valia cinc pessetes i ral per tiquet. Eren els de Vilaverd vint-i-sis.

El tren portà quinze minuts de retard. Mr. Pau nerviós, donava ordres i se li veia el mitjó al garró. L'estació plena de gom a gom i la gentada poc hi mancava no arribés al encreuament de la carretera de Lleida. Moltes comissions, les més nombroses eren Solivella, Espluga de Francolí i seguia Pira, Santa Coloma, Forès... Al baixar del tren (classe primera) el senyor Albert Tala... li seguïen quatre capellans i una dotzena que l'esperava, de moment semblava talment un enterro o una despedida de dol d'un funeral de primera.

Crits, visques, apretades de mans i maduixes, res una apoteosis d'entusiasme.

A nosaltres no ens dol la manifestació, és el sistema emprat vergonyós d'aparençar davant la gent una

adhesió amb la qual no és compta, havia d'haver passat a la història, si més no, per una qüestió d'ètica perquè semblava que amb la República ja no havia de sortir cap més personatge amb aquests procediments d'aquests que es complauen que no enganyen a ningú i fan tanta llàstima perquè demostren en els que se l'organitzen una manca d'impudor que és una ofensa a la col·lectivitat sobre la qual tinguin un comandament petit o gros.

L'AIGUAT lloa com a catalanista el discurs del senyor Albert en la seva part de defensa a la llengua catalana, en el demés som dos línees paraleles que no ens trobarem mai.

Al primer número deien que jo era un venut. Al segon inventen *enxufes*. Al tercer ens diran que a Montblanc i els seus voltants solament hi ha de bo la seva suficiència. Sols faltará que'l poble se'ls cregui.

L'homenatge a D. Albert Tala... si hagués sortit diputat en lloc del Sr. Simó o del Sr. Ruíz

El dretisme montblanquí i el de la Conca de Barbarà ha volgut homenatjar solemnement el seu representant el diputat D. Albert Tala... amb motiu del seu primer discurs en el Congrés. Avui és l'home que personifica el dretisme de la Conca de Barbarà i el liberalisme democràtic del partit de les dretes.

L'acte de l'arribada a Montblanc i l'apat del diumenge del passat dia 10 de Gener, no és solament un tribut a la persona de Albert Tala..., sinó la consagració d'una ideologia i d'una política mantingudes i servides amb una energia i rectitut exemplars.

Era un acte de partit que desbordava el partidisme i aclamava l'homenatjat perquè veia per damunt de tot el patriota, el modest fill de Sarral que no ha estalviat res pel triomf de la llibertat de Catalunya.